

Anna aznap órák után ott maradt az osztálytársaival a sportpályán. Kidobóst játszottak. Hazafelé menet már oly sokszor nézte sóvárogva, ahogyan a többiek játszanak. Most végre elszánta magát, és beállt közéjük. Egy ideig nagyon jól érezte magát, önfeledten labdázott, de egyszer csak véletlenül fején találta a labda, és hanyatt esett. Elég nagy fájdalmat érzett, és egy jókora púp lett a fején. Bár a többiek megkérdezték tőle, jól van-e, mégsem tudták visszatartani a nevetést. Anna úgy döntött, inkább ő is nevet a többiekkel, és folytatta a játékot. Azonban nem vette észre, hogy egyik osztálytársa, Milán felvette az esetet a telefonjával.

Amikor Anna otthon a leckéjét írta, megszólalt a telefonja. Milán „Púpos unikornis” címmel körbe küldte a felvételt az egész osztálynak. Annának ez rosszul esett, főleg azért, mert többen gúnyos megjegyzést fűztek a balul sikerült esethez. Másnapra megpróbálta kitörölni fejből a történeteket, és a púp is eltűnt már, Milán viszont nem tudott lemondani a videóval szerzett népszerűségről, így gúnyolni kezdte Annát. Délutánra már külön csoportot hoztak létre a „Púpos unikornis” jelígre, és napokon keresztül csak erről cseleltek, egyre gonoszabb dolgokat mondván Annáról.

Hétvégére inkább a fiókjába rejtette a telefonját, de ez nem bizonyult megoldásnak. Hétfőn már videómegosztókra is felkerült a kidobós baleset, melyet így már az egész iskola láthatott. Anna el akart tűnni a világ elől, a tanár néninek sem akart szólni, mert attól tartott, hogy csak túl érzékenynek fogja őt gondolni. Szomorúságát tetézte, hogy hétfőnként kidobóst szoktak játszani tornaórán. Milán viszont nagyon is várta ezt az órát. A 10 éves fiú korábban nem bántott senkit, és többször el is gondolkodott rajta, hogy talán abba kellene hagyniuk a lány kigúnyolását, de ilyenkor mindig megnyugtatta magát, hogy csupán Anna kezeli rosszul a helyzetet. Milánnak ez csak játék volt: annak érezte, amikor szándékosan fejbe dobta Annát, és viccesnek gondolta az azt követő gúnyos megjegyzéseket is.

Anna másnap betegsége hivatkozva otthon maradt, és többé vissza sem ment az iskolába. Este elmondta szüleinek, hogy megpróbálta nem a szívére venni a történeteket, de már nem bírja elviselni a többiek viselkedését, és egy másik iskolába akar járni. A következő hetet már máshol kezdte meg.

Milánék soha nem tudták meg, miért nem jött többé iskolába Anna...

Jól kezelte Anna a sportpályán történeteket?

Hogy érezte magát a folyamatos piszkálódások miatt?

Mi eshetett neki a legrosszabbul?

Mit gondolt a történetekről Milán?

Ákos felettébb boldog volt, hogy végre felsős lett. Régóta álmodozott a „nagyok” életéről, akiknek az emeleten van az osztálytermük, és akiknek már telefonjuk is van. Szülei megígérték neki, hogy ötödikben kapni fog egyet. Azért is várta nagyon a tanévkezdést, mert alsóban rengeteget cikizték a szemüvege miatt. Emiatt sokszor töltötte egyedül, a többiektől elvonulva a szüneteket, és önbizalma is kezdte elhagyni. Szülei és tanárai őszintén aggódtak érte. A negyedik osztály végére azonban szerencsére alábbhagyott ez a piszkálódás, már mindenki figyelme arra terelődött, hogy felsősként milyen lesz az élet.

Szeptemberben új diák érkezett közéjük. Dávidról először csupán azt tudták, hogy családjával messziről költöztek a környékre. Barátságos fiúnak tűnt, ám amikor először megszólalt, furcsán néztek rá a többiek. A számukra szokatlan kiejtése megdöbbsentette őket, Ákos pedig – enyhítendő a kialakult fagyos légkört – még utánozta is egy kicsit. Azt gondolta, ez könnyebbé teszi Dávid beilleszkedését, de nagyot tévedett. Nem is akarta folytatni az utánzást, de – mivel annyira jól imitálta Dávidot – a többiek unszolni kezdték, sőt ők is rákezdtek.

Ákos pillanatok alatt népszerűvé vált, ami ő magát is meglepte. Mivel ki akarta élvezni a helyzetet, sulis után a frissen kapott telefonjáról küldött a többieknek videóüzenetet, persze Dávid hangján megszólalva, és ezt a fiú is megkapta. Ezután Ákos azt találta ki, hogy online tájszólás-rapversenyt hirdet, és a győztes műsorszám lesz az osztály indulója. Dávid ekkor úgy érezte, muszáj változtatnia a beszédén, de amikor ez nem sikerült neki, inkább meg sem akart már szólalni. Teljesen elveszítette az önbizalmát, és a szüneteket is mindig egyedül töltötte.

Egyik nap úgy hozta a sors, hogy Ákos és Dávid ketten vártak a buszra. Mivel jó ideje nem jött már, elindultak gyalog, és útközben beszélgettek. Ákos mesélt az alsós éveiről, és eszébe jutott, hogy akkor őt is csúfolták a szemüvege miatt. Ráébredt, hogy ugyanolyanná vált, mint akik annak idején őt székálták. Nagyon elszégyellte magát, főleg miután otthon megnézett egy videót a nyelvjárásokról, és rádöbbsent, hogy nincs semmi kicsúfolandó a nyelvjárási beszédben, sőt sokszínűségével gazdagítja a nyelvet. Lefekvéskor arra az elhatározásra jutott, hogy jóvátess mindent. Másnap mindenki előtt bocsánatot kért Dávidtól, sőt úgy döntött, hogy az iskolai versmondó-versenyen vele fog párban előadni.

Miért várta már annyira Ákos, hogy ötödikes legyen?

Hogy érezhette magát Dávid? Mi eshetett neki a legrosszabbul?

Miért folytatta Ákos a székálást?

Mi döbbsentette rá Ákost arra, hogy bocsánatot kell kérnie?